

mindst om Sommeren, hvilken Aarstid nu er tagen med i Modsætning til tidligere, hvad jeg er overmaade glad ved.

Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Slagelse (Lange) var noget for bange for Konditorernes Vedkommende. Naar de have Tilladelse til at servere paa Stedet, altsaa i deres Forretninger, kan jeg ikke tro, at det vil faa nogen nævneværdig Betydning, at de skulle standse med Salget ud af Huset. Der er ganske vist gjort gældende, at naar Folk faa fremmede efter Kl. 8 Aften, er det ubehageligt, at de ikke kunne gaa hen og købe Kager. Men for det første er det vel ret sjældent, at man faar uanmeldte fremmede efter Kl. 8 Aften, og skulde det endelig ske, saa maa de fremmede virkelig finde sig i at tage, hvad Huset formaar. Jeg synes ikke, der deri er nogen særlig Anledning til yderligere Indrømmelser for Konditorernes Vedkommende. De faa jo Lov til at servere paa Stedet i Lighed med de Konditorer, der have Beværterborgerskab.

Med Hensyn til Bestemmelsen om Fredag Aften mente det ærede Medlem for Slagelse, at den kunde være meget god. Jeg var for nogen Tid siden til et Møde ude paa Vesterbro, hvor der var samlet en 500 handlende, og der var ikke en eneste af dem, der ønskede at faa Fredagen undtagen fra Lukningsbestemmelserne. Jeg skulde dog mene, at alle disse handlendes enstemmige Ønske betyder noget, og jeg er aldeles overbevist om, at man vanskeligt skal kunne finde en eneste handlende, som vil paastaa, at det betyder noget særligt at holde aabent Fredag Aften.

Jeg kan godt give den sidste ærede Taler Ret i, at de Dage, som undtages fra Lukningen før de store Højtider, godt kunde indskrænkes noget. Det er sikkert ikke nødvendigt at holde aabent efter Kl. 8 saa længe som 14 Dage før Jul; en to-tre Dage ville vist være tilstrækkeligt. Jeg er ogsaa af den Mening, at naar man skrider til Bestemmelser, hvorved man ønsker at give Frihed for de flest mulige Mennesker, bør de gennemføres saa fuldt og helt, som det overhovedet er muligt, uden at man generer enten den ene eller den anden.

Hvad Markeder og Dyrskuer angaar, har man en Masse maanedlige Markeder, som ikke betyde det allerfjerneste, men da det bliver Indenrigsministeren, der skal tage Bestemmelse om, hvilke der skal tages Hensyn til, er jeg overbevist om, at man under disse Smaamarkeder vil lukke

som sædvanligt og kun undtage store Markeder, hvoraf der er et Par Stykker om Aaret i hver By, og enkelte Dyrskuer, f. Eks. det store Statsdyrskue i Roskilde, hvor det er naturligt, at der holdes længere aabent.

Med disse Bemærkninger skal jeg foreløbig slutte. Jeg haaber fremdeles, at det skal lykkes at faa dette Forslag gennemført saa helt og fuldt som vel muligt.

Sveistrup: For et Aars Tid siden tilod jeg mig ved Finanslovens første Behandling at rette en Opfordring til den højtærede Indenrigsminister om at fremkomme med et Lovforslag i samme Retning som det her foreliggende. Jeg nævnte ikke blot det, der er Lovens almindelige Formaal, men ogsaa den lille Bestemmelse om Siddepladser, som jo er ført frem særlig fra deres Side, der interessere sig for de kvindelige Medhjælpere ved Handelen. Jeg finder derfor Anledning til nu, da Lovforslaget ligger paa Tingets Bord, at slutte mig til de mange, der have udtalt en Tak til den højtærede Indenrigsminister for, at Lovforslaget er fremkommet.

Dette Lovforslag er jo, som det udtales i Motiverne, en videre Udvikling af vore Lovregler om Arbejderbeskyttelse. Arbejderbeskyttelsen, for saa vidt den tager Sigte paa Begrænsning af Arbejdstiden, har jo sit Udgangspunkt i Fabriklovgivningen, og det er først senere og i langt mindre Maal, man har søgt at give Bestemmelser, som ogsaa havde Handelen for Øje.

De Bestemmelser om Begrænsning af Arbejdstid paa dette Omraade, som findes i de forskellige Lande, ere af forskellig Art. Dels kunne de gaa ud paa at sætte faste Regler for Arbejdstiden, i alt Fald for de unge Mennesker, dels kunne de gaa ud paa som her, at man ikke siger noget direkte om Arbejdstiden, men, idet man giver Bestemmelser om, i hvilke Tider Butikkerne skulle være lukkede, derved begunstiger og fremmer en Begrænsning af Arbejdstiden. I England har man allerede i en Snes Aar haft en Bestemmelse om, at for Personer under 18 Aar, som ere beskæftigede ved Handel som Medhjælpere, skal der være en højst 74 Timers egentlig Arbejdstid, deri indbefattet Spisetid. Naar man ellers vil nævne Eksempler paa saadan Begrænsning, maa man gaa til de smaa svejtsiske Kantoner og Australien, men i England har man altsaa haft Bestemmelsen i en Aarrække.